

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
ANAYASA MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KARAR

İSMAİL AKSOY BAŞVURUSU

(Başvuru Numarası: 2014/15194)

Karar Tarihi: 23/2/2017

İKİNCİ BÖLÜM

KARAR

Başkan : Engin YILDIRIM
Üyeler : Celal Mümtaz AKINCI
Muammer TOPAL
M. Emin KUZ
Recai AKYEL
Raportör Yrd. : Leyla Nur ODUNCU
Başvurucu : İsmail AKSOY
Vekili : Av. Erdem KAYA

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuru, başvurunun iki çocuğunun terör örgütü üyesi olarak çatışmada ölmesi sonrasında kolluk görevlilerinin baskısı sebebiyle yerleşim yerinin terk edildiği iddiası ile 17/7/2004 tarihli ve 5233 sayılı Terör ve Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Karşılanması Hakkında Kanun kapsamında yapılan başvurunun ve akabinde açılan davanın reddedilmesi nedenleriyle mülkiyet hakkının ve adil yargılanma hakkının; yapılan başvurunun makul sürede sonuçlandırılmaması nedenleriyle adil yargılanma hakkının ihlal edildiği iddialarına ilişkindir.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru 16/9/2014 tarihinde yapılmıştır.
3. Başvuru, başvuru formu ve eklerinin idari yönden yapılan ön incelemesinden sonra Komisyona sunulmuştur.
4. Komisyonca başvurunun kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.
5. Bölüm Başkanı tarafından başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin birlikte yapılmasına karar verilmiştir.
6. Başvuru belgelerinin bir örneği bilgi için Adalet Bakanlığına (Bakanlık) gönderilmiştir. Bakanlığın 20/1/2015 tarihli yazısında Anayasa Mahkemesinin önceki kararlarına ve bu kapsamda sunulan görüşlerine atfen başvuru hakkında görüş sunulmayacağı bildirilmiştir.

III. OLAY VE OLGULAR

A. Olaylar

7. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle ilgili olaylar özetle şöyledir:
8. Başvurucu, terör örgütü ile güvenlik güçleri arasında çıkan çatışmalarda iki çocuğunun terör örgütü üyesi olarak öldüğünü beyan etmiş; Diyarbakır ili Çınar ilçesi

Yukarımollaali köyü Doluçanak mezrasında ikamet etmekte iken ölüm olayları nedeniyle kolluk görevlilerinin baskısına maruz kalması sonucunda 1992 yılında yerleşim yerini terk etmek zorunda kaldığını iddia etmiştir.

9. Başvurucu 30/6/2005 tarihinde 5233 sayılı Kanun kapsamına giren zararlarının karşılanması talebiyle Diyarbakır Valiliği Zarar Tespit Komisyonuna (Komisyon) başvurmuştur.

10. Komisyon 30/5/2008 tarihli kararında başvurucunun terör ve terörle mücadele kapsamında herhangi bir zararının bulunmadığından, jandarma araştırma raporuna göre söz konusu köyde terör olayının olmadığından bahisle talebin reddine karar vermiştir.

11. Belirtilen ret işlemi aleyhine başvurucu tarafından Diyarbakır 2. İdare Mahkemesinde iptal davası açılmıştır.

12. Diyarbakır 2. İdare Mahkemesinin 27/5/2009 tarihli ve E.2008/1811, K.2009/949 sayılı kararı ile dava konusu işlemin iptaline karar verilmiştir. Kararın gerekçesinin ilgili kısımları şöyledir:

"... 1992 yılına kadar Diyarbakır Çınar İlçesi Yukarımollaali Köyü Doluçanak Mezrasında ikamet eden davacının güvenlik güçlerinin baskısı nedeniyle köyü terk etmek zorunda kaldığı belirtilerek, bu nedenle uğranılan zararın 5233 sayılı Kanun kapsamında tazmin edilmesi istemiyle yaptığı başvuru üzerine mahallinde 11.04.2006 tarihinde keşif yapıldığı, keşif sırasında davacıya ait 107 m2 ev, 08 m2 ahır, 78 dekar kıraç arazi tespiti yapıldığı, ev ve ahırının yıkık olduğunun belirtildiği, jandarma tarafından Doluçanak Mezrasında herhangi bir terör olayı meydana gelmediği, köyün boşaltılan köylerden olmadığı, davacının tüm eşyalarını da alarak 1993 yılında Diyarbakır'a göç ettiği tespiti üzerine başvurunun dava konusu işlem ile reddine karar verilmesi üzerine bakılan davanın açıldığı anlaşılmaktadır.

İfadesine başvuru köy muhtarı beyanında davacının göç etmeden önce Doluçanak Mezrasında ikamet ettiğini, ancak ne zaman ve ne şekilde göç ettiğini bilmediğini, sağlıklı bilginin (R.B.)'tan alınabileceğini beyan etmiş, ifadesine başvuru (R.B.) ise beyanında davacının baskılardan dolayı göç ettiğini ve bu baskılardan dolayı geri dönüş yapamadığını, köyden başka kimsenin göç etmediğini, evinin göç etmesi nedeniyle sahipsizlikten yıkıldığını, 20-25 hayvanının olduğunu, arazilerinin ise hiç boş kalmadığını beyan etmiştir.

Görüldüğü üzere davacı köyden tek göç eden kişi durumundadır. Ancak göç etmesinin nedeninin baskılar olduğu ifade tutanağından anlaşılmaktadır. Ancak davacının başvuru dilekçesinde beyan ettiği 300 adet hayvana sahip olmadığı ve arazilerinin de boş kalmadığı yine ifade tutanaklarından anlaşılmaktadır.

Bu durumda köyden uğradığı baskılar nedeniyle göç eden davacının ev ve ahırının zarar görmesi nedeniyle uğradığı zararların tazminine karar verilmesi gerekirken başvurunun tümüyle reddedilmesine ilişkin işlemde hukuka uyarlık bulunmadığı sonucuna ulaşılmaktadır. ..."

13. Danıştay Onbeşinci Dairesinin 20/3/2012 tarihli ve E.2011/6281, K.2012/1242 sayılı ilamı ile Diyarbakır ili Çınar ilçesi Yukarımollaali köyü Doluçanak mezrasının terör eylemleri veya terörle mücadele kapsamında yürütülen faaliyetler nedeniyle idarece ya da köy halkı tarafından tamamen boşaltılmadığından, başvurucunun yerleşim yerini terk etmesi nedeniyle uğradığı zararlarının 5233 sayılı Kanun hükümlerine göre idarece karşılanmasına hukuki olanak bulunmadığı gerekçesiyle İlk Derece Mahkemesi kararının bozulmasına hükmedilmiştir.

14. Diyarbakır 2. İdare Mahkemesinin 27/9/2012 tarihli ve E.2012/770, K.2012/1157 sayılı kararı ile bozma ilamına uyularak davanın reddine karar verilmiştir.

15. Başvurucunun temyizi üzerine Danıştay Onbeşinci Dairesinin 28/11/2013 tarihli ve E.2013/5210, K.2013/9473 sayılı ilamı ile kararın usul ve hukuka uygun olduğu, dilekçede ileri sürülen temyiz nedenlerinin kararın bozulmasını gerektirecek nitelikte görülmediği belirtilerek hükmün onanmasına karar verilmiştir.

16. Başvurucunun karar düzeltme istemi, aynı Dairenin 19/6/2014 tarihli ve E.2014/3991, K.2014/5599 sayılı ilamı ile reddedilmiştir. Karar düzeltme isteminin reddi kararı, başvuru vekiline 18/8/2014 tarihinde tebliğ edilmiştir.

B. İlgili Hukuk

17. 5233 sayılı Kanun'un 1., 2., 4., 6., 7., 8., geçici 1., geçici 3., geçici 4. maddeleri, 24/6/2013 tarihli ve 2013/5034 sayılı Bakanlar Kurulu kararı eki kararın 1. maddesi, Danıştay Onuncu Dairesinin 30/12/2008 tarihli ve E.2008/4141, K.2008/9584 sayılı kararı, Danıştay Onuncu Dairesinin 31/12/2008 tarihli ve E.2008/5548, K.2008/9733 sayılı kararı, Danıştay Onuncu Dairesinin 20/2/2009 tarihli ve E.2008/6679, K.2009/1227 sayılı kararı (*Celal Demir*, B. No: 2013/3309, 6/2/2014, §§ 15-28).

IV. İNCELEME VE GEREKÇE

18. Mahkemenin 23/2/2017 tarihinde yapmış olduğu toplantıda başvuru incelenip gereği düşünüldü:

A. Başvurucunun İddiaları

19. Başvurucu, bir kızı ve bir oğlunun terör örgütü üyesi olarak çatışmalarda öldüğünü, Diyarbakır ili Çınar ilçesi Yukarımollaali köyü Doluçanak mezrasında ikamet etmekte iken ölüm olayları sonucunda kolluk görevlilerinin baskısına maruz kalması nedeniyle yerleşim yerini terk etmek zorunda kalarak 1992 yılında Diyarbakır iline göç ettiğini, 5233 sayılı Kanun kapsamında yaptığı talebin ve akabinde açtığı davanın reddedildiğini, yerleşim yerini terk etmesinin nedeninin görmüş olduğu baskılar olmasına rağmen Komisyonun ve Derece Mahkemelerinin yaptığı hatalı değerlendirme nedeniyle zararlarının tazmin edilmediğini, ayrıca yaptığı başvuru hakkında yürütülen işlemlerin makul sürede sonuçlandırılmadığını belirterek Anayasa'nın 35. ve 36. maddelerinde tanımlanan haklarının ihlal edildiğini iddia etmiş; maddi ve manevi tazminat talebinde bulunmuştur.

B. Değerlendirme

20. Başvuru formu ve ekleri incelendiğinde başvurunun 5233 sayılı Kanun kapsamında idareye yapmış olduğu başvurunun ve açtığı davanın reddedilmesi nedeniyle Anayasa'nın 35. ve 36. maddelerinde tanımlanan haklarının ihlal edildiğini iddia ettiği anlaşılmıştır. Anayasa Mahkemesi, olayların başvuru tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder (*Tahir Canan*, B. No: 2012/969, 18/9/2013, § 16). Başvurucu, çocuklarının terör örgütü mensubu olarak çatışmada ölmesi sonucunda kolluk görevlilerinden görmüş olduğu baskı nedeniyle yerleşim yerini terk etmek zorunda kalması sonucu oluşan zararlarının, 5233 sayılı Kanun kapsamında değerlendirilip değerlendirilmeyeceğinin uyuşmazlığın sebebi olduğunu, Mahkemece verilen ret kararı neticesinde mülkiyet hakkından yoksun kalma durumu karşısında bir giderim sağlanması imkânının kendisine tanınmadığını belirterek Anayasa'nın 35. maddesinde tanımlanan mülkiyet hakkının ihlal edildiğini iddia etmiştir. Anılan ihlal iddiaları, adil yargılanma hakkının ihlali iddiasının incelenmesi sonucu verilen karara bağlı olarak değerlendirileceğinden bu ihlal iddiası yönünden ayrıca inceleme yapılmamıştır.

1. Kabul Edilebilirlik Yönünden

a. Tazminat Talebinin Reddedilmesi Nedeniyle Adil Yargılanma Hakkının İhlal Edildiğine İlişkin İddia

21. Başvurucu; iki çocuğunun terör örgütü üyesi olarak öldürülmesi nedeniyle kolluk kuvvetlerinin baskısına maruz kalarak yerleşim yerini terk ettiğini; terk nedeniyle ortaya çıkan zararlarının, 5233 sayılı Kanun kapsamında tazmin edilmesi için yaptığı başvuru

reddedilmekle birlikte açtığı davada zararlarının, 5233 sayılı Kanun kapsamında olduğunun kabul edildiğini; fakat temyiz merciinin bozma kararı sonrasında zararlarının 5233 sayılı Kanun kapsamında görülmemekle davasının reddedildiğini, uyuşmazlıkta temel sorunun zararlarının 5233 sayılı Kanun kapsamında değerlendirilip değerlendirilemeyeceği olduğunu, açıklanan nedenlerle Anayasa'nın 36. maddesinde tanımlanan adil yargılanma hakkının ihlal edildiğini iddia etmiştir.

22. Esasen taleplerin yapıldığı bölge itibarıyla özellikle ekonomik ve sosyal nedenlerle yaşanan göç olayları ve bundan kaynaklanan zararların yoğunluğu karşısında 5233 sayılı Kanun kapsamında tazmin edilebilecek zararların tespitinde temel alınacak objektif bir ölçütün ihdas edilmesi zorunlu görünmektedir. Bu kapsamda güvenlik kaygısının yerleşim yerinde sürekli yaşayan kişilere ve sözü edilen kaygı nedeniyle aynı yerleşim yerini terk eden kişilere göre değişmemesi gereğinden, terör olayları nedeniyle toplumda oluşan korku ve endişe karşısında her bireyin farklı tepki göstermesinin mümkün olduğu gerçeğinden hareket eden yargısal makamlar, kişiden kişiye değişebilen bir duygu olan güvenlik kaygısının "köyün ya da mezranın tamamen boşalmış/boşaltılmış olması veya anılan yerleşim yerlerinde sadece geçici köy korucularının kalması" şeklinde nesnel bir ölçüte dayandırılmasını zorunlu görerek ve güvenlik kaygısına dayanılarak bir yerleşim yerinin kısmen boşalmış olması hâlinde o yerleşim yerinde güvenli bir şekilde yaşayabilme olanağını sağlayan asgari güvenlik şartlarının idarece oluşturulduğundan hareket ederek 5233 sayılı Kanun kapsamında maddi zararların idarece ödenmesine yasal olanak bulunmadığı ilkesini benimsemişlerdir (*Mesude Yaşar*, B. No: 2013/2738, 16/7/2014, §§ 89, 90; *Cahit Tekin*, B. No: 2013/2744, 16/7/2014, §§ 84, 85).

23. 5233 sayılı Kanun uyarınca ileri sürülen taleplerin belirtilen Kanun kapsamında değerlendirilip değerlendirilmeyeceği hususu ve Kanun'un kapsamının belirlenmesi noktasındaki mevzuat hükümlerinin yorumu ile bu hususta içtihadî bir ölçütün belirlenmesi ve somut olayın bu ölçüt uyarınca değerlendirilmesi noktasındaki takdir, esasen derece mahkemelerine ait olup 5233 sayılı Kanun'un uygulanması bağlamında daha önce bireysel başvuru konusu yapılmış olan taleplere ilişkin olarak Anayasa Mahkemesi tarafından yapılan değerlendirmeler neticesinde de belirtilen hususlara ilişkin iddiaların maddi olayın ve hukuk kurallarının yorumlanması ve uygulanması bağlamında kanun yolu mahkemelerince değerlendirilmesi gereken hususlara ilişkin olduğu belirtilerek, açıkça dayanaktan yoksun olduğu sonucuna varılmıştır (*Sabri Çetin*, §§ 45-50). Bu konudaki takdir esasen derece mahkemelerine ait olmakla beraber derece mahkemesi kararlarının bariz takdir hatası içermesi durumunda, anayasal bir temel hak veya özgürlüğün ihlal edilip edilmediğinin tespiti noktasında farklı bir değerlendirme yapılması gerekebilecektir (*Mesude Yaşar*, § 93; *Cahit Tekin*, § 88).

24. Başvurucunun, güvenlik güçleri ile terör örgütü mensupları arasında çıkan çatışmalarda iki çocuğunun terör örgütü üyesi olarak öldürüldüğünü, bu nedenle kolluk kuvvetlerinin baskısına maruz kaldığından yerleşim yerini terk ettiğini, terk nedeniyle ortaya çıkan zararlarının, 5233 sayılı Kanun kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini ileri sürdüğü, 5233 sayılı Kanun kapsamında başlattığı maddi tazminat prosedüründe maddi zararlarının karşılanmasını talep ettiği anlaşılmaktadır.

25. 5233 sayılı Kanun'un 1. maddesinde bu Kanun'un amacının terör eylemleri veya terörle mücadele kapsamında yürütülen faaliyetler nedeniyle maddi zarara uğrayan kişilerin bu zararlarının karşılanmasına ilişkin esas ve usulleri belirlemek olduğu, Kanun'un 2. maddesinde bu Kanun'un 12/4/1991 tarihli ve 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanunu'nun 1., 3. ve 4. maddeleri kapsamına giren eylem veya terörle mücadele kapsamında yürütülen faaliyetler nedeniyle zarar gören gerçek kişiler ile özel hukuk tüzel kişilerinin maddi

zararlarının sulhen karşılanması hakkındaki esas ve usullere ilişkin hükümleri kapsadığı ifade edilmiş; zararın 5233 sayılı Kanun kapsamında olduğunun tespitinin yapılması, akabinde Kanun'un 7. maddesinde belirtilen zarar kalemleri üzerinden yapılacak hesaplama ile tespit edilen tazminat miktarının başvurucuya ödenmesine karar verileceği hükme bağlanmıştır.

26. Somut olayda tazminat talebi ile Komisyona başvuru yapan başvurucunun 5233 sayılı Kanun kapsamında bir zararının bulunmadığı, başvurucunun terk ettiğini belirttiği köyde terör olaylarının olmadığı gerekçesi ile Komisyonca talebin reddine karar verilmiştir. Komisyonun ret kararı aleyhine başvurucu tarafından iptal davası açılması üzerine Diyarbakır 2. İdare Mahkemesince başvurucunun uğradığı baskılar nedeniyle yerleşim yerinden göç ettiği değerlendirilerek başvurucunun ev ve ahırının zarar görmesi nedeniyle uğradığı zararların tazminine karar verilmesi gerektiği gerekçesi ile önce iptal kararı verilmiş (bkz. § 12); Danıştay Onbeşinci Dairesinin bozma kararı (bkz. § 13) akabinde aynı Mahkemece Diyarbakır ili Çınar ilçesi Yukarımollaali köyü Doluçanak mezrasının terör eylemleri veya terörle mücadele kapsamında yürütülen faaliyetler nedeniyle idarece ya da köy halkı tarafından tamamen boşaltılmadığından, başvurucunun yerleşim yerini terk etmesi nedeniyle uğradığı zararlarının, 5233 sayılı Kanun hükümlerine göre idarece karşılanmasına hukuki olanak bulunmadığı değerlendirilerek davanın reddine karar verilmiştir (bkz. § 14). Bu karar kanun yolu aşamalarından geçerek kesinleşmiştir. Başvurucu kolluk görevlilerinden görmüş olduğu baskılar nedeniyle yerleşim yerini terk etmek zorunda kaldığını iddia etmiş ise de başvuru formu ve eklerinin incelenmesinde, başvurucunun bu iddiasının soyut beyanlardan ibaret olduğu, başvurucunun anılan iddiasına ilişkin herhangi bir delil sunmadığı tespit edilmiştir.

27. Her ne kadar başvurucu, yerleşim yerini terk etmek zorunda kalması nedeniyle uğramış olduğu zararlarının, 5233 sayılı Kanun kapsamında tazmin edilmesi gerektiğini iddia etmiş ise de, 5233 sayılı Kanun kapsamında yaptığı müracaat ile başlattığı maddi tazminat prosedüründe, anılan iddiaların incelenmesi neticesinde, iddialar hakkında değerlendirmede bulunan Derece Mahkemelerinin kararlarında açık bir keyfilik bulunmadığı sonucuna ulaşılmıştır.

28. Açıklanan nedenlerle başvurucu tarafından ileri sürülen iddiaların kanun yolu şikâyeti niteliğinde olduğu anlaşıldığından başvurunun bu kısmının diğer kabul edilebilirlik koşulları yönünden incelenmeksizin *açıkça dayanaktan yoksun olması* nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir.

29. Başvurucu, ayrıca yerleşim yerini terk etmek zorunda kalması nedeniyle oluşan zararlarının, 5233 sayılı Kanun kapsamında değerlendirilip değerlendirilmeyeceğinin uyuşmazlığın sebebi olduğunu ve Derece Mahkemelerince zararlarının, 5233 sayılı Kanun kapsamında değerlendirilmemesi neticesinde zararlarının tazmini imkânının kendisine tanınmadığını belirterek mülkiyet hakkının ihlal edildiğini iddia etmektedir.

30. Başvurucu tarafından, mülkiyet hakkının ihlal edildiği hususundaki iddiânın yargılamanın sonucuna dayandırıldığı ve yargılama sürecine ilişkin olarak yukarıda yapılan değerlendirmeler neticesinde, başvurucunun delillerini ve iddialarını sunma fırsatı bulamadığına ve yargılamaya etkin olarak katılma imkânlarının elinden alındığına dair bir bulgu da saptanmadığından somut yargılama faaliyetinin Derece Mahkemelerince adil yargılanma hakkının gereklerine uygun şekilde yerine getirildiği tespit edilmiş olduğundan mülkiyet haklarının ihlal edildiği yönündeki iddiaların ayrıca değerlendirilmesine gerek görülmemiştir (*Ülkü Özgür*, B. No: 2013/2263, 26/6/2014, § 43).

b. Makul Sürede Yargılanma Hakkının İhlal Edildiğine İlişkin İddia

31. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir nedeninin de bulunmadığı anlaşılan makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

2. Esas Yönünden

32. Başvurucu 5233 sayılı Kanun kapsamında ileri sürülen giderim talebinin değerlendirilmesinin makul sürede sonuçlandırılmaması nedeniyle Anayasa'nın 36. maddesinde tanımlanan makul sürede yargılanma haklarının ihlal edildiğini iddia etmiştir.

33. 5233 sayılı Kanun kapsamında yapılan müracaatlarda idari yargı makamları nezdindeki yargılamaların makul sürede tamamlanmadığı yönündeki iddialar daha önce bireysel başvuru konusu yapılmış ve Anayasa Mahkemesinin bu konuda verdiği kararlarda, komisyon ve yargılama aşamalarında geçen süreler ile davanın tüm koşulları, karara bağlanan başvuru sayısı ve yargılama sürecinde komisyon ve yargılama makamlarınca yapılan işlemler dikkate alınarak uyumsuzluğun karara bağlanması konusunda kamu otoritelerine ve özellikle yargılama organlarına atfedilebilecek bir gecikmenin olmadığı ve toplamda sekiz yılın altında gerçekleşen başvuruların karara bağlanma süresinin makul sürede yargılanma hakkının ihlaline yol açmadığı sonucuna ulaşılmıştır (*Sabri Çetin*, B. No: 2013/3007, 6/2/2014, §§ 61-69; *Mahmut Can Arslan*, B. No: 2013/3008, 6/2/2014, §§ 60-68; *Mehmet Gürgen*, B. No: 2013/3202, 6/2/2014, §§ 58-66; *Celal Demir*, B. No: 2013/3309, 6/2/2014, §§ 58-66). Başvurunun kesin olarak karara bağlanmasının daha uzun bir sürede gerçekleştiği ve bu durumun başvuruculara atfedilebilecek bir kusurdan kaynaklanmadığı durumlarda ise makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiği sonucuna varılmıştır (*İsmet Kaya*, B. No: 2013/2294, 8/5/2014, §§ 46-70).

34. Somut davaya bir bütün olarak bakıldığında Komisyona başvuru tarihi (30/6/2005) ile nihai karar tarihi (19/6/2014) arasında geçen ve toplam 8 yıl 11 ay olan sürede başvurucu açısından farklı karar verilmesini gerektiren bir yön bulunmadığı ve söz konusu yargılama sürecinde makul olmayan bir gecikmenin olduğu sonucuna varılmıştır.

35. Açıklanan gerekçelerle, Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

C. 6216 Sayılı Kanun'un 50. Maddesi Yönünden

36. 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. maddesinin (1) numaralı fıkrası şöyledir:

"Esas inceleme sonunda, başvurusunun hakkının ihlal edildiğine ya da edilmediğine karar verilir. İhlal kararı verilmesi hâlinde ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yapılması gerekenlere hükmedilir..."

37. Başvurucu, maddi ve manevi tazminat talebinde bulunmuştur.

38. Somut olayda makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiği sonucuna varılmıştır.

39. İhlal tespitiyle giderilemeyecek olan manevi zararları karşılığında başvurucuya net 7.200 TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesi gerekir.

40. Dosyadaki belgelerden tespit edilen 206,10 TL harç ve 1.800 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 2.006,10 TL yargılama giderinin başvurucuya ödenmesine karar verilmesi gerekir.

V. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. 1. Tazminat talebinin reddedilmesi nedeniyle adil yargılanma hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın *açıkça dayanaktan yoksun olması* nedeniyle **KABUL EDİLEMEZ OLDUĞUNA**,

2. Makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

B. Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan makul sürede yargılanma hakkının İHLAL EDİLDİĞİNE,

C. Başvurucuya net 7.200 TL manevi tazminat ÖDENMESİNE, tazminata ilişkin diğer taleplerin REDDİNE,

D. 206,10 TL harç ve 1.800 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 2.006,10 TL yargılama giderinin BAŞVURUCUYA ÖDENMESİNE,

E. Ödemenin, kararın tebliğini takiben başvurusunun Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

F. Kararın bir örneğinin Diyarbakır 2. İdare Mahkemesine (E.2012/770, K.2012/1157) GÖNDERİLMESİNE,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 23/2/2017 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

Başkan
Engin YILDIRIM

Üye
Celal Mümtaz AKINCI

Üye
Muammer TOPAL

Üye
M. Emin KUZ

Üye
Recai AKYEL